

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 346/2017
09.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца Удружење осигуравача Србије – Гарантни фонд, из ..., чији је пуномоћник Срђан Илинчић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 11/16 од 10.03.2016. године, у седници већа одржаној 09.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 11/16 од 10.03.2016. године.

Образложење

Пресудом због пропуштања Трећег основног суда у Београду П 38336/13 од 11.02.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 399.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.12.2002. године па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да на име трошкова поступка исплати тужиоцу износ од 32.670,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 11/16 од 10.03.2016. године, ставом првим изреке, преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев, ставом другим изреке одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, а ставом трећим изреке одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14 – у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка због којих се ревизија може изјавити у складу са чланом 407. став 1. ЗПП.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да се, дана 22.10.2004. године, догодила саобраћајна незгода коју је изазвао тужени управљајући под дејством алкохола возилом које је било осигурано од аутоодговорности код „ББ“ над којим је отворен стечајни поступак. Тужилац је оштећеној у наведеној саобраћајној незгоди, на име закљученог вансудског поравнања, дана 24.12.2012. године, исплатио износ од 399.000,00 динара. Тужбеним захтевом тужилац тражи да се обавезе тужени да му на име регреса исплати наведени износ од 399.000,00 динара, са законском затезном каматом од 24.12.2012. године до исплате.

Првостепени суд је, на основу одредаба члана 350. ЗПП, донео пресуду због пропуштања којом је усвојио тужбени захтев, налазећи да основаност потраживања произлази из чињеничних навода тужбе и достављених доказа.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев оценивши да је на основу чињеница наведених у тужби и доказа који су уз њу приложени, првостепени суд признао тужиоцу право које му не припада, те да је следствено томе погрешно применио материјално право. Другостепени суд је закључио да је тужилац извршио исплату накнаде штете оштећеној на основу члана 99. став 2. тачка 3) Закона о осигурању имовине и лица („Службени лист СРЈ“ број 30/96), а да је право тужиоца на регрес исплаћене накнаде регулисано у одредбама чл. 104. и 105. тог закона у случајевима исплате накнаде штете проузроковане возилом за које није био закључен уговор о обавезном осигурању и штете проузроковане непознатим возилом. За разлику од исплате у наведена два случаја, закон не садржи одредбу која би предвидела могућност истицања регресног захтева у конкретном случају – када је тужилац накнадио штету оштећеној у саобраћајној негоди проузрокованој возилом осигураним код организације за осигурање над којом је отворен стечајни поступак.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд правилно применио материјално право када је побијаном пресудом, као неоснован, одбио тужбени захтев.

У складу са одредбама члана 99. став 2. Закона о осигурању имовине и лица („Службени лист СРЈ“ бр. 30/96, 57/98, 21/99, 53/99 и 55/99), који је важио у време настанка штетног догађаја, оштећена лица која су претрпела штету у саобраћајној незгоди имала су право на накнаду штете из средстава Гарантног фонда у три законом прописана случаја – ако је штета проузрокована употребом моторног возила, ваздухоплова или другог превозног средства за које није био закључен уговор о обавезном осигурању; ако је штета због смрти, повреде тела или нарушавања здравља проузрокована употребом непознатог моторног возила или ваздухоплова; ако је штета проузрокована употребом моторног возила,

ваздухоплова или другог превозног средства за који је закључен уговор о обавезном осигурању са организацијом за осигурање над којом је отворен стечајни поступак. Одредбама чл. 104. и 105. наведеног закона било је предвиђено право регреса Гарантног фонда у случајевима када је штета проузрокована употребом превозног средства за које није био закључен уговор о обавезном осигурању и када је штета због смрти, повреде тела или нарушавања здравља проузрокована употребом непознатог моторног возила или ваздухоплова, која се остварује према власнику превозног средства који није закључио уговор о обавезном осигурању, односно према осигуравајућем друштву код кога је био закључен уговор о обавезном осигурању превозног средства које је било непознато у тренутку настанка штете. Одредбом члана 106. истог закона није била предвиђена могућност да Гарантни фонд, у трећем случају када постоји његова обавеза накнаде штете, остварује регресни захтев према другим лицима која могу да одговарају за штету, како по уговорној, тако и по вануговорној одговорности.

Ревидент неосновано указује да основаност његовог регресног захтева произлази из одредаба члана 87. став 2. Закона о осигурању имовине и лица и члана 939. Закона о облигационим односима. Ово стога што је одредбама члана 939. Закона о облигационим односима предвиђено право регреса осигуравајућег друштва према лицу које је по било ком основу одговорно за штету, када осигуранику исплати накнаду из осигурања предвиђену посебним – добровољним уговором о осигурању имовине, док је одредбом члана 87. став 2. Закона о осигурању имовине и лица било прописано право регреса осигуравајућег друштва (дакле непосредног осигуравача) према лицу које је одговорно за штету (које је супротно условима осигурања управљало моторним возилом осигураним по основу уговора о осигурању од аутоодговорности), када исплати накнаду штете оштећеном лицу.

Неосновани су и наводи ревизије да је другостепена одлука донета уз погрешну примену материјалног права која се огледа у станку примене одредаба чл. 154, 155. и 158. Закона о облигационим односима. Права и обавезе Гарантног фонда у вези накнаде штете проистекле из штетног догађаја у конкретном случају не проистичу из општих одредаба о накнади штете прописаних Законом о облигационим односима, већ су у време настанка штетног догађаја била регулисана одредбама Закона о осигурању имовине и лица на које се позвао другостепени суд у побијаној пресуди.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане другостепен пресуде, Врховни касациони суд је, на основу одребе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић